

Sygn. akt II Ka 30/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Bogdan Kijak (spr.)

Sędziowie: SSO Arkadiusz Penar

SSO Kazimierz Kmak

Protokolant: st.sekr.sądowy Maria Olszowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Gajdy

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2014r.

sprawy A. M.

oskarżonego o przestępstwa z art.278§1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Muszynie

z dnia 8 listopada 2013r. sygn. akt VIII K 151/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1.rozwiązuje orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,

2. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I :

- uznaje A. M. za winnego tego, że w dniu 2 listopada 2012 roku w M. wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego L. C. zabrał w celu przywłaszczenia z niezamkniętego mieszkania pieniądze w kwocie 300 zł, to jest za winnego popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 kw i na mocy tego przepisu wymierza mu karę grzywny w kwocie 100 zł (sto złotych),

- uznaje A. M. za winnego tego, że w dniu 2 listopada 2012r roku w M. wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego L. C. z niezamkniętego mieszkania: ukradł jego dowód osobisty i karty bankomatowe: Banku (...), Banku (...), (...) Bank; usunął prawo jazdy, dowód rejestracyjny samochodu H. (...) o nr rej. (...) i legitymację rencisty emeryta, to jest dokumenty którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu kary 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczone za podobne przestępstwo umyślne to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk , art.275 § 1 kk, art.276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i na mocy art. 278 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. karę orzeczoną w pkt. II obniża do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności ,

4. na mocy art. 85 i art. 86 § 1 kk orzeka wobec A. M. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

5. w miejsce orzeczonego na mocy art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego L. C. na mocy art. 119 § 4 kw orzeka wobec A. M. obowiązek zapłaty kwoty 300zł (trzystu złotych) na rzecz L. C.,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw.J. Ś. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) zł i 23 % VAT w kwocie 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) zł to jest łącznie kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed sądem okręgowym.

Sygn. akt II Ka 30/14

UZASADNIENIE

A. M. oskarżony był o to, że:

I. w dniu 2 listopada 2012 roku w M., wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego L. C., zabrał w celu przywłaszczenia z niezamkniętego mieszkania: pieniądze w kwocie 300 zł oraz ukradł jego dowód osobisty i karty bankomatowe: banku (...), banku (...), (...) Bank, zabrał nie należące do niego: prawo jazdy, dowód rejestracyjny samochodu H. (...) o nr rej. (...) i legitymację rencisty – emeryta, przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1kk, art. 278 § 5 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

II. o ciąg kradzieży z włamaniem do bankomatu i ośmiu usiłowań kradzieży z włamaniem do bankomatu, popełnionych w dniu 2 listopada 2012 r. w K. w warunkach powrotu do przestępstwa – szczegółowo opisanych w zaskarżonym wyroku k. 155-156,

tj. o przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 8.11.2013 r., sygn. VIII K 151/13 Sąd Rejonowy w Nowym Sączu uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i wymierzył mu karę:

- za czyn z pkt I – 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyny z pkt II – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 46 § 1 kk Sąd Rejonowy zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przez zapłatę kwoty 300 złotych na rzecz L. C. i 500 złotych na rzecz Banku (...).

Sąd Rejonowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacjami oskarżony i jego obrońca.

Oskarżony zarzucając skazanie na podstawie błędnego stanu faktycznego w oparciu o domniemania sądu, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie bądź o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Uzasadniając zarzut i wnioski oskarżony podniósł, iż został skazany na podstawie domniemania sądu, gdyż nie przedstawiono dowodów wskazujących na jego winę. Powołał się na wypowiedzi pokrzywdzonych, którzy przed sądem stwierdzili, że kradzieży nie mógł dokonać oskarżony. Nie było żadnych świadków ani odcisków palców.

Obrońca oskarżonego zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że to oskarżony w dniu 2 listopada 2012 r. dopuścił się przywłaszczenia z niezamkniętego mieszkania kwoty 300 zł, dowodu osobistego, kart bankomatowych (...), (...) Bank SA, (...) Bank, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego samochodu i legitymacji rencisty, podczas gdy pokrzywdzony L. C. zeznał, że jego mieszkanie było zamknięte i pilnowane przez psy oraz nie miał zapisanego w portfelu numeru PIN do kart bankomatowych i osobą, która mogła się dopuścić tego czynu nie mógł być oskarżony oraz nieuznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego w zakresie motywów samooskarżenia,
- art. 5 § 2 kpk – poprzez przyjęcie, że skoro wizerunek oskarżonego został uwidoczniiony na kamerze bankomatu, to można mu również przypisać czyn z pkt I aktu oskarżenia, podczas gdy analiza zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, nie daje podstaw do stwierdzenia, że sprawcą obu zarzucanych czynów z całą pewnością, a nie jedynie z prawdopodobieństwem jest ta sama osoba, tj. oskarżony A. M.;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 119 § 1 kw w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247) w zw. z art. 4 § 1 kk, poprzez przyjęcie, że czyn przypisany w pkt I sentencji zaskarżonego wyroku tj. w części zaboru w celu przywłaszczenia kwoty 300 zł wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk podczas gdy winien on stanowić wykroczenie z art. 119 § 1 kw;

3. rażąco niewspółmierność kary, tj. kar jednostkowych i kary łącznej poprzez błędne przyjęcie, iż w nin. stanie faktycznym w stosunku do oskarżonego nie zachodzą okoliczności łagodzące i z uwagi na jego dotychczasową karalność nie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, jak również zaniechanie przy wymiarze kary uwzględnienia właściwości i warunków osobistych oskarżonego, polegające na nieuwzględnieniu w sposób dostateczny wyjaśnień oskarżonego, wyrażenie skruchy i zadeklarowania chęci naprawienia zaistniałej szkody, jak również trudnej sytuacji osobistej tj. choroby jego żony,

wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie:

- uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego w pkt I i pkt II sentencji zaskarżonego wyroku,
 - przyjęcie, że przywłaszczenie przez oskarżonego kwoty 300 zł na szkodę pokrzywdzonego L. C. stanowi wykroczenia z art. 119 § 1 kw i wymierzenie mu za to kary 100 zł grzywny, zaś w pozostałym zakresie za czyn z pkt I sentencji – kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 5 letni okres próby,
 - za czyn przypisany w pkt II sentencji, wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 5 letni okres próby, przy przyjęciu, że stanowi on wypadek mniejszej wagi z art. 283 § 1 kk,
- oraz kary łącznej z pkt I i II w miejsce orzeczonych kar jednostkowych w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 5 letni okres próby jak również uchylene orzeczone w pkt IV sentencji obowiązków naprawienia szkody.

W pisemnym uzasadnieniu apelacji obrońca podniósł, iż na sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia nie wskazują zgromadzone w sprawie dowody. Jest jedynie prawdopodobne, że kradzieży w domu L. C. dopuścił się oskarżony, ale nie ma co do tego pewności. Przyznanie się oskarżonego nie może mieć doniosłego znaczenia, gdyż został on do tego zmuszony. W odniesieniu do kradzieży 300 złotych obrońca podniósł, iż obecnie czy ten stanowi wykroczenie w związku ze zmianami, które weszły w życie w dniu 9 listopada 2013 r.

Kwestionując rozstrzygnięcia dotyczące wymierzonych kar obrońca podniósł, iż Sąd Rejonowy nie uwzględnił należycie częściowego przyznania się oskarżonego. Zdaniem obrońcy wobec oskarżonego istnieją przesłanki do

warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. Podniósł nadto, iż przestępstwa przypisane oskarżonemu w pkt II winny być uznane za wypadki mniejszej wagi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na uwzględnienie zasługuje podniesiony w apelacji obrońcy zarzut obrazy prawa materialnego, przy czym zaznaczyć należy, iż jego zasadność nie wynika z uchybienia Sądu Rejonowego lecz jest konsekwencją zmiany stanu prawnego a nadto częściowo zarzut rażącej surowości kary w odniesieniu do kary za ciąg przestępstw przypisany oskarżonemu w pkt II. W pozostałym zakresie apelacja obrońcy oraz w całości apelacją oskarżonego są niezasadne. Sąd Rejonowy po poprawnie i wnikliwie przeprowadzonym postępowaniu, w pisemnym uzasadnieniu wyroku ustosunkował się do całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, a następnie w sposób rzeczowy i przekonujący podał, na jakich dowodach oparł ustalenia faktyczne i dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie narusza zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w związku z tym mieści się w granicach prawa do swobodnej ich oceny, określonego w art. 7 kpk. Apelacje ustaleń tych skutecznie nie podważają, dlatego też uznać je należy wyłącznie za polemikę z prawidłowo poczynionymi ustaleniami faktycznymi Sądu Rejonowego. Konieczność zmiany zaskarżonego wyroku – jak zaznaczono wyżej, jest wynikiem zmiany stanu prawnego z dniem 9 listopada 2013 r. oraz uznania za rażąco surową karę orzeczoną w pkt II.

Ponieważ obydwie apelacje zawierają zbliżoną argumentację, dla uniknięcia zbędnych powtórzeń, zostaną omówione łącznie.

Zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego obrońca w istocie zakwestionował poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, które to ustalenia zakwestionował też oskarżony. Wbrew wywodom obydwu apelacji stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, a czyniąc te ustalenia nie naruszył żadnego przepisu procedury. W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że ustalenia faktyczne nie zostały poczynione wyłącznie w oparciu o zeznania pokrzywdzonego i informacje uzyskane od banków. Gdyby Sąd Rejonowy dysponował wyłącznie takimi dowodami jest wysoce prawdopodobne, że nie byłoby dostatecznych podstaw do przypisania oskarżonemu wszystkich zarzucanych mu przestępstw. Nie można jednak pomijać tego, że Sąd Rejonowy swoje ustalenia poczynił także w oparciu o wyjaśnienia, jaki oskarżony złożył w postępowaniu przygotowawczym w dniu 31 stycznia 2013 r., a w których to wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i skrótowo opisał okoliczności, w jakich zostały one popełnione (k. 35-36).

Nie ma podstaw do stwierdzenia, by Sąd Rejonowy uznając za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznała się do popełnienia zarzucanych mu czynów, dopuścił się błędu, bądź naruszenia przepisów procedury. Nie kwestionując tego, że w toku postępowania dotknęły oskarżonego bolesne doświadczenia życiowe związane z chorobą żony, zwrócić należy uwagę na okoliczności przeczące temu, by przyznanie się do winy było nieprawdziwe. Słuchany po raz pierwszy w postępowaniu w dniu 18 stycznia 2013 r. (k. 24-25), oskarżony nie przyznał się do winy i nie spotkały go w związku z tym dolegliwości związane z pozbawieniem wolności. Słuchany po raz kolejny w dniu 31 stycznia 2013 r. przyznał się do winy. Zważywszy na upływ czasu od pierwszego przesłuchania, wcześniejsze kontakty oskarżonego z organami ścigania i wymiarem sprawiedliwości, wykluczyć należy, by złożone wówczas wyjaśnienia były nieprawdziwe, a miały na celu uniknięcie tymczasowego aresztowania. Podkreślić przy tym należy, iż oskarżony w związku z tym przesłuchaniem zgodził się też na zaproponowany wymiar kary, przy czym chodziło o bezwzględną karę pozbawienia wolności. W związku z powyższym nie było najmniejszych podstaw do uznania, by do złożenia takich wyjaśnień oskarżony został przymuszony. Zauważyć wreszcie należy, iż wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do winy znalazły potwierdzenia w zeznaniach pokrzywdzonego co do faktu zaistnienia kradzieży oraz w zdjęciach, na których widoczny jest oskarżony w momencie dokonywania operacji przy bankomacie (k. 15, 19).

Wymienione wyżej okoliczności sprawiają nadto, iż nie było podstaw do dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego złożonym przed sądem – w świetle wcześniejszego przyznania się do winy, były one oczywiście nieprawdziwe i nieprzekonujące. Nie było przy tym żadnych powodów, dla których oskarżony nie mógł takiej wersji przedstawić

od razu podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, co dodatkowo wskazuje na niewiarygodność wyjaśnień złożonych w postępowaniu sądowym.

Nie doszło w sprawie do obrazy art. 5§2 kpk. Zgodnie z tym przepisem na korzyść oskarżonego należy rozstrzygać nie wszystkie wątpliwości, ale tylko te, których usunąć się nie da. Nie można przy tym utożsamiać nie dających się usunąć wątpliwości z wystąpieniem sprzeczności między dowodami. W niniejszej sprawie wystąpiły jedynie sprzeczności między dowodami: wyjaśnieniami oskarżonego z postępowania przygotowawczego oraz z postępowania sądowego. Sprzeczności te zostały wyjaśnione poprzez prawidłową i należyte umotywowaną ocenę materiału dowodowego. Natomiast nie wystąpiły w sprawie nie dające się usunąć wątpliwości, stąd też nie doszło do obrazy art. 5§2 kpk. Dodać jeszcze należy, iż przepis art. 5§2 kpk nie nakazuje uznawać za zasługujące na wiarę tylko te wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznał się do winy, ale nakazuje rozstrzygać na jego korzyść wątpliwości, których usunąć się nie da.

Nie można przywiązywać dużej wagi do wypowiedzi pokrzywdzonego z rozprawy głównej, który zakwestionował zdolności intelektualne oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu przestępstwa. Pokrzywdzony – jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy, chciał w ten sposób ukryć niewygodny dla siebie fakt przechowywania kart bankomatowych wraz z zapisanymi kodami PIN. Nie ma natomiast znaczenia to, czy taka postawa pokrzywdzonego wynikała z chęci uniknięcia negatywnych następstw w kontaktach z bankami, czy też ze zwykłego, a w tych okolicznościach zrozumiałego wstydu.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy nie uwzględnił zarzutów apelacji zmierzających do podważenia poczynionych ustaleń faktycznych.

Nie ma też podstaw do łagodzenia kwalifikacji prawnej przestępstw przypisanych oskarżonemu w pkt II zaskarżonego wyroku. Oskarżony popełniając te przestępstwa wykazał dużą uporczywość podejmując kilkakrotnie próby wypłaty pieniędzy. Wykorzystał przy tym wcześniej skradzione karty bankomatowe. Dlatego też mimo osiągnięcia niewielkich korzyści, brak jest podstaw do uznania tych przestępstw za wypadki mniejszej wagi. Okoliczności te – o czym będzie niżej, Sąd Okręgowy uwzględnił natomiast łagodząc oskarżonemu karę za przypisany mu ciąg przestępstw.

Jak słusznie podniósł obrońca, w dniu 9 listopada 2013 r. weszła w życie zmiana kodeksu wykroczeń przewidziana w art. 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2013 poz. 1247). Zmieniony tą ustawą przepis art. 119 § 1 kw stanowi, iż kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Kwota 300 złotych nie przekracza wskazanej wartości, dlatego też przypisana oskarżonemu kradzież pieniędzy stanowi obecnie wykroczenie z art. 119 § 1 kw. Ten też przepis zgodnie z zasadą stosowania ustawy nowej (art. 4 § 1 kk) należy zastosować dla zarzucanej oskarżonemu kradzieży pieniędzy.

Kierując się powyższymi względami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zmienił, w ten sposób, że rozwiązując orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I :

- uznał A. M. za winnego tego, że w dniu 2 listopada 2012 roku w M. wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego L. C. zabrał w celu przywłaszczenia z niezamkniętego mieszkania pieniądze w kwocie 300 zł, to jest za winnego popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 kw i na mocy tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w kwocie 100 zł,

- uznał A. M. za winnego tego, że w dniu 2 listopada 2012 roku w M. wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego L. C. z niezamkniętego mieszkania: ukradł jego dowód osobisty i karty bankomatowe: Banku (...), Banku (...), (...) Bank; usunął prawo jazdy, dowód rejestracyjny samochodu H. (...) o nr rej. (...) i legitymację rencisty emeryta, to jest dokumenty którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i na mocy art. 278 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia. Złagodzenie kary o jeden miesiąc w stosunku do tej, jaką wymierzył Sąd Rejonowy ma uzasadnienie w tym, iż jedno z działań oskarżonego stało się wykroczeniem, za które wymierzono odrębną karę. Ponieważ obowiązek naprawienia szkody o jakim mowa

w art. 46 § 1 kk nie odnosi się do wykroczeń, Sąd Okręgowy w miejsce orzeczonego na mocy art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego L. C., na mocy art. 119 § 4 kw orzekł wobec A. M. obowiązek zapłaty kwoty 300 zł na rzecz L. C..

Sąd Okręgowy uznał nadto za rażąco surową karę wymierzoną oskarżonemu za przypisany mu ciąg przestępstw. Osiągnięcie stosunkowo niewielkiej korzyści z tych przestępstw, fakt iż większość z nich stanowił usiłowanie, popełnienie ich w odstępie kilkunastu minut oraz częściowe przyznanie się do winy daje podstawę do uznania, że wystarczającą karą za te przestępstwa jest kara minimalna, to jest jednego roku. Okoliczności obciążające, a w szczególności działanie w warunkach recydywy, popełnienie kilku przestępstw wykluczają natomiast możliwość orzeczenia tej kary (jak i kary łącznej) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oskarżony jest sprawcą niepoprawnym i nie ma żadnych przesłanek pozwalający realnie prognozować, by kara wolnościowa wdrożyła go do przestrzegania porządku prawnego.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności Sąd Okręgowy w całości zastosował absorpcji, z uwagi na podobieństwo przestępstw oraz bardzo krótki czas ich popełnienia – około jednej godziny. Kara ta jest niższa, od tej jaką orzekł Sąd Rejonowy, co jest konsekwencją złagodzenia kary za ciąg przestępstw i zmniejszenie dolnej granicy kary łącznej.

Poza powyższymi zamianami Sąd Okręgowy orzekają na zasadzie art. 437 § 1 i 2 kpk w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, oraz na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze – z tych samych przyczyn, z jakich uczynił to Sąd Rejonowy.